

TARQUINIA

De titel van het werk van Marie Julia Bollansée (°1960) verwijst naar een oude Etruskische stad in de buurt van Rome. Tarquinia was de belangrijkste van het twaalfkoppige verbond van Etruskische steden, en is vandaag als archeologische site in de eerste plaats bekend om zijn zogeheten necropolis – een ondergrondse dodenstad die meer dan zesduizend graftomben telt, waarvan velen met prachtige, kleurrijke wandschilderingen zijn versierd. Van deze deels macabere voorgeschiedenis is echter weinig te merken in Bollansées "Tarquinia", een drievoudige projectie waarin een feestelijk gedekte tafel met een steeds wisselende line-up van gasten centraal staat – een beeld dat losjes gebaseerd is op de historische muurschilderingen uit het historische Tarquinia. Hoewel de associatie met de iconografische traditie van het Laatste Avondmaal zich onvermijdelijk aan ons opdringt, bespeelt "Tarquinia" toch een ander emotioneel register – dat van een feestelijk begin, in plaats van een majestatisch, fataal einde. Het beeld van de vrienden en kennissen van de kunstenares die gezamenlijk aan de feestdis aanschuiven, ademt verwachtingsvolle hoop uit, en de belofte van een schier eindeloze hoeveelheid aan (mogelijke) gesprekken. Even belangrijk als het avondrood waarin dit lyrische tafereel baadt, is de klank: moeilijk te identificeren maar hartverwarmend geroezemoes (het is onmogelijk te achterhalen waar de gesprekken over gaan, maar daar is het Bollansée dan ook niet om te doen), en het consistente gekletter van borden, bestek, en onophoudelijk aangevulde wijnglazen. De feestelijke teneur van dit werk, waarin de hoop van grote en kleine verwachtingen speelt, reflecteert daarmee perfect de ambities van "Lonely At The Top" als nieuw, autonoom opererend tentoonstellings- en presentatieprogramma – in "Tarquinia" ensceneert Bollansée de heilsdronk annex toast van dienst.

Dieter Roelstraete